

In memoriam Anne van der Meiden, oud-rector van het OVP

Kort voor zijn 92^e verjaardag op 4 juni 2021 is Anne van der Meiden overleden. Een bericht dat me raakt en roert. Ik denk terug aan de eerste ontmoeting met hem bij mijn aantreden als rector van het OVP in 2005, waarbij hij na het afscheid van zijn opvolger, prof. Roel van den Broek, mij met Twentse kwikslagen aanmoedigend en bemoedigend toesprak. Ook denk ik terug aan een treinreis die we samen maakten, waarbij hij me verrijkte met nieuwe inzichten in de wereld der vrijzinnigen, die hij – uit de orthodoxie afkomstig - in jarenlange omgang door en door had leren kennen – een wereld volgens hem veelal zwak in organisatie, maar sterk in kleurrijke persoonlijkheden. Van deze laatsten was hij zelf een voorbeeld.

Veel studenten van het OVP hebben genoten van zijn beeldrijke en spraakzame publicaties, voordrachten en preken, die niet nalieten te inspireren tot eigen werk. Niet alleen in de periode van zijn rectoraat, van 1991-1998, maar ook daarna, tot op de dag van vandaag. Als ik, mede vanwege mijn verbondenheid met Twente, studenten in de colleges bijbelwetenschap laat kennismaken met de levendige, geestige Twentse bijbelvertaling van Anne van der Meiden, de *Biebel in de Twentse sproake* (2009), krijgt men altijd zin in meer. Een grote verdienste van Anne van der Meiden, deze markante theoloog, predikant en oud-hoogleraar communicatiewetenschap, die zowel de orthodoxie als de vrijzinnigheid diep doorleefd heeft, en die zichzelf bij voorkeur typeerde als 'ruimzinnig': hij had zin in en was gericht op een vrije ruimte om de ander en zichzelf opnieuw te ontmoeten. Of dat ook gold voorbij de dood? In het *Reformatorsch Dagblad* van 3 juni jl. staan enkele mogelijk richtingwijzende opmerkingen van Anne van der Meiden. Over de dood: 'De een gaat gemakkelijk, de ander jammerend. Zelfs als je gelooft, is het moeilijk om dood te gaan.' Het enige houvast van Anne van der Meiden was 'mijn oude opoe, nog zo'n heilige van toen'. 'Ik zie haar nog zitten, de knipmuts op het hoofd. Als het over de hemel ging, zei ze altijd in dat prachtige Twents: "Wie zult nog stoan te kiek'n." Geen dominee, pastoor of theoloog heeft dat ooit nog overtroffen.'

Wij gedenken Anne van der Meiden met eerbied en dankbaarheid. Persoonlijk hoop ik dat de God die in Genesis 1, vers 3 in de Twentse bijbelvertaling zegt: 'Der mot leacht wean!' opnieuw tegen Anne van der Meiden zal zeggen: 'En kiek, Anne, doar ha'j 't lecht ja!'

Jan Sonderen, rector OVP

4 juni 2021